

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Příbrami rozhodl v hlavním líčení konaném dne 28. srpna 2025 samosoudkyní
JUDr. Soňou Protivovou

takto:

Obžalovaný

[REDACTED]

narozený [REDACTED] 1980 v [REDACTED], pracovně nezařazen, trvale bytem [REDACTED], toho
času ve [REDACTED]

je vinen, že

I.
v době od 1. 5. 2021 do 30. 6. 2025 v místě svého bydliště v obci [REDACTED] ani jinde soustavně a
řádně neplnil svoji vyživovací povinnost na nezletilého syna [REDACTED], narozeného [REDACTED],
svěřeného rozsudkem Okresního soudu Příbram číslo jednací 12 Nc 6022/2016-20 ze dne
31. srpna 2016 s právní mocí dne 4. 11. 2016 do péče matky [REDACTED], narozené [REDACTED],
která mu jednak vyplývá z ustanovení § 910 a následujících zákona číslo 89/2012 Sbírky
občanského zákoníku v platném znění a dále mu byla konkretizována shora citovaným
rozsudkem, dle kterého má za povinnost počínaje dnem 1. 5. 2016 přispívat na výživu nezletilého
[REDACTED] částkou 3.500 Kč měsíčně splatnou vždy do 15. dne v měsíci předem k rukám matky,
přičemž od 1. 7. 2021 vyplácí Úřad práce České republiky [REDACTED] na nezletilého
[REDACTED] náhradní výživné ve výši 1.900 Kč a od 1. 11. 2021 ve výši 3.000 Kč a dluží tak
na výživném za uvedené období [REDACTED] celkovou částku 35.400 Kč a Úřadu práce
České republiky, Krajské pobočce Příbram, celkovou částku 139.600 Kč,

(K.ř. č. 1 – rozsudek)

II.

v době od 1. 1. 2025 do 30. 6. 2025 v místě svého bydliště v obci [redacted] ani jinde soustavně a řádně neplnil svoji vyživovací povinnost na nezletilého syna [redacted], narozeného [redacted], svěřeného rozsudkem Okresního soudu Příbram číslo jednací 7 Nc 327/2009-19 ze dne 29. října 2009 s právní mocí dne 14. 5. 2010 do pěstounské péče prarodičů [redacted] a [redacted], která mu jednak vyplývá z ustanovení § 910 a následujících zákona číslo 89/2012 Sbírky občanského zákoníku v platném znění a dále mu byla konkretizována rozsudkem Krajského soudu v Praze číslo jednací 31 Co 40/2010-51 ze dne 13. dubna 2010, který nabyl právní moci dne 14. 5. 2010, dle kterého má za povinnost počínaje dnem 1. 12. 2009 přispívat na výživu nezletilého [redacted] částkou 1.000 Kč měsíčně splatnou vždy do 15. dne v měsíci předem k rukám prarodičů, přičemž od 1. 1. 2025 byla přiznána prarodičům dávka pěstounské péče na úhradu potřeb dítěte a z toho důvodu přešel od uvedeného data nárok na výživné na stát a za období od 1. 1. 2025 do 30. 6. 2025 tak dluží na výživném Úřadu práce České republiky, Krajská pobočka v Příbrami, částku 6.000 Kč

tedy

úmyslně neplnil svou zákonnou povinnost vyživovat jiného po dobu delší než čtyři měsíce,

čímž spáchal

přečin zanedbání povinné výživy dle § 196 odstavec 1 trestního zákoníku

a odsuzuje se

podle § 196 odstavec 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **4 (čtyř) měsíců.**

Podle § 56 odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku se obžalovaný pro výkon trestu odnětí svobody **zařazuje do věznice s ostrahou.**

Odůvodnění:

1. Na základě provedených důkazů soud vzal za prokázané následující skutečnosti: obžalovaný [redacted] v době od 1. 5. 2021 do 30. 6. 2025 v místě svého bydliště v obci [redacted] ani jinde soustavně a řádně neplnil svoji vyživovací povinnost na nezletilého syna [redacted], narozeného 3. 2. 2015, svěřeného rozsudkem Okresního soudu Příbram číslo jednací 12 Nc 6022/2016-20 ze dne 31. srpna 2016 s právní mocí dne 4. 11. 2016 do péče matky [redacted], narozené [redacted], která mu jednak vyplývá z ustanovení § 910 a následujících zákona číslo 89/2012 Sbírky občanského zákoníku v platném znění a dále mu byla konkretizována shora citovaným rozsudkem, dle kterého má za povinnost počínaje dnem 1. 5. 2016 přispívat na výživu nezletilého [redacted] částkou 3.500 Kč měsíčně splatnou vždy do 15. dne v měsíci předem k rukám matky, přičemž od 1. července 2021 vyplácí Úřad práce České republiky [redacted] na nezletilého [redacted] náhradní výživné ve výši 1.900 Kč a od 1. listopadu 2021 ve výši 3.000 Kč a dluží tak na výživném za uvedené období [redacted] celkovou částku 35.400 Kč a Úřadu práce České republiky, Krajské pobočce Příbram, celkovou částku 139.600 Kč, obžalovaný v době od 1. 1. 2025 do 30. 6. 2025 v místě svého bydliště v obci Příbram ani jinde soustavně a řádně neplnil svoji vyživovací povinnost na nezletilého syna [redacted], narozeného [redacted], svěřeného rozsudkem Okresního soudu Příbram číslo jednací 7 Nc 327/2009-19 ze dne 29. října 2009 s právní mocí dne 14. 5. 2010 do pěstounské péče prarodičů [redacted] a [redacted], která mu jednak vyplývá z ustanovení § 910

(K.ř. č. 1 – rozsudek)

a následujících zákona číslo 89/2012 Sbírky občanského zákoníku v platném znění a dále obžalovanému byla konkretizována rozsudkem Krajského soudu v Praze číslo jednací 31 Co 40/2010-51 ze dne 13. dubna 2010, který nabyl právní moci dne 14. 5. 2010, dle kterého má obžalovaný za povinnost počínaje dnem 1. 12. 2009 přispívat na výživu nezletilého [REDAKCE] částkou 1.000 Kč měsíčně splatnou vždy do 15. dne v měsíci předem k rukám prarodičů, přičemž od 1. 1. 2025 byla přiznána prarodičům dávka pěstounské péče na úhradu potřeb dítěte a z toho důvodu přešel od uvedeného data nárok na výživné na stát a za období od 1. 1. 2025 do 30. 6. 2025 tak dluží na výživném Úřadu práce České republiky, Krajská pobočka v Příbrami, částku 6.000 Kč.

2. Návrh na potrestání v této věci byl obžalovanému doručen dne 13.8.2025.
3. Obžalovaný v této trestní věci prohlásil vinu a soud jeho prohlášení viny přijal.
4. Obžalovaný k věci uvedl, že je si vědom toho, že má hradit výživné na svého syna [REDAKCE] ve výši 1.000,-Kč měsíčně k rukám Úřadu práce v Příbrami a toto výživné od ledna 2025 nehradil, stejně tak nehradil výživné ani na svého syna [REDAKCE] – výše dluhu na výživném kladeného mu za vinu odpovídá, že syny se moc nestýká a kromě Vánoc jim nekupuje dárky, v předmětném období pracoval jako dělník jen brigádně s čistým měsíčním příjmem od asi 5.000,-Kč do 15.000,-Kč – pracoval u společnosti [REDAKCE], společně se svou družkou hradí nájem ve výši 14.000,-Kč měsíčně, obžalovaný je vyučen jako prodáváč.
5. Činu se dopustil proto, že „na to neměl prostředky“.
6. Z prohlášení viny obžalovaného ve spojení s výpovědí svědkyně [REDAKCE] – matky dítěte obžalovaného a svědkyně [REDAKCE] – babičky dítěte obžalovaného a matky obžalovaného je zřejmé, že výživné pro syny obžalovaného nebylo obžalovaným co se týče syna [REDAKCE] od 1. května 2021 do 30. června 2025 a co se týče syna [REDAKCE] nejméně od 1.ledna 2025 do 30.června 2025 placeno ani částečně – matka dítěte vymáhá výživné po obžalovaném exekučně, ale nepodařilo se jí nic vymoci, obžalovaný se se syny v předmětném období téměř nestýkal.
7. Výpovědi svědkyň působily na soud naprosto pravdivě a věrohodně, jejich výpověď je v souladu s prohlášením viny obžalovaného.
8. Dále je zřejmé z prohlášení viny obžalovaného ve spojení s rozsudkem Okresního soudu v Příbrami jednací číslo 12 Nc 6022/2016 – 20 ze dne 31. srpna 2016, který nabyl právní moci dne 4.11.2016, kterým bylo obžalovanému určeno výživné pro jeho dítě - nezletilého [REDAKCE] ve výši 3.500,-Kč měsíčně od 1.5.2016 ke každému 15.dni v měsíci předem k rukám matky [REDAKCE], kdy soud při svém rozhodování o výši výživného v té době přihlížel k tomu, že obžalovaný [REDAKCE] má čistý měsíční příjem ve výši od 5.500,-Kč měsíčně do 11.000,-Kč a to u společnosti [REDAKCE], kde montoval hromosvody, v profesi prodáváč, ve které je obžalovaný vyučen, se pohybuje průměrná mzda mezi 12.000,-Kč až 17.000,-Kč měsíčně a volná místa se v nabídkách úřadu práce soustavně objevují, obžalovaný má další vyživovací povinnost k synovi, který je v péči rodičů otce, ve výši 1.000,-Kč měsíčně, nájem platí obžalovaný ve výši 7.700,-Kč měsíčně, matka nezletilého má čistý měsíční příjem ve výši 6.090,-Kč a náklady na bydlení ve výši asi 2.100,-Kč měsíčně, nezletilý [REDAKCE] trpí atopickým ekzémem, s čímž jsou zvýšené náklady.
9. Dále je zřejmé z prohlášení viny obžalovaného ve spojení se zprávou Úřadu práce České republiky, rozsudkem Okresního soudu v Příbrami jednací číslo 7 Nc 327/2009 – 19 ze dne 29.

října 2009, který nabyl právní moci dne 14.5.2010, rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 13.dubna 2010 číslo jednací 31 Co 40/2010 – 51, který nabyl právní moci dne 14.5.2010, kterým bylo obžalovanému určeno výživné pro jeho dítě - nezletilého [REDAKCE] ve výši 1.000,-Kč měsíčně od 1.12.2009 ke každému 15.dni v měsíci předem k rukám prarodičů, kdy příslušný opatrovnícký soud při svém rozhodování o výši výživného v té době přihlížel k tomu, že rodiče dítěte jsou oba vyučeni v oboru prodavač, avšak svou profesi nevykonávají a jsou již delší dobu bez pravidelného příjmu, obžalovaný pracoval pouze brigádně jako zedník v době rozhodování o výši výživného a nebyl veden v evidenci uchazečů o zaměstnání na Úřadu práce, má čistý měsíční příjem ve výši kolem 7.000,-Kč měsíčně, matka nezletilého má čistý měsíční příjem ve výši 3.000,-Kč měsíčně a dále také je z prohlášení viny obžalovaného ve spojení s rozhodnutím Úřadu práce České republiky - Krajské pobočky v Příbrami, kontaktního pracoviště Příbram ze dne 18.února 2025 číslo jednací 32653/25/PB, kterým byla přiznána s právní mocí od 8.3.2025 dávka péčovské péče - příspěvek na úhradu potřeb dítěte [REDAKCE] od 1.1.2025 ve výši 9.220,-Kč a vzhledem k tomu přechází nárok na výživné [REDAKCE] na stát, zřejmě, že stanovené výživné obžalovaný ani částečně neuhradil.

10. Dále je obžalovaný z činu usvědčován zprávami Úřadu práce České republiky, zprávou [REDAKCE] a zprávami České správy sociálního zabezpečení, ze kterých soud zjistil, že obžalovaný nebyl v předmětném období veden v evidenci uchazečů o zaměstnání, obžalovaný nebyl přihlášen k pojištění u žádného zaměstnavatele kromě období od 15.8.2022 do 14.10.2022, kdy byl zaměstnán u [REDAKCE], u kterého obžalovaný dosahoval hrubého měsíčního příjmu ve výši 17.900,-Kč, pracovní poměr byl ukončen ve zkušební době ze strany zaměstnavatele, neboť obžalovaný byl uživatelem drog a měl dlouhodobé absence, obžalovaný nepobíral důchod, nepobíral příspěvek na péči, dávky hmotné nouze ani dávky státní sociální podpory, nepobíral nemocenské dávky, dávky pro osoby zdravotně postižené (je tedy zřejmé, že byl v předmětném období zdravý a praceschopný).
11. Z Centrální evidence exekucí soud zjistil, že v předmětném období byly na obžalovaného vedeny exekuce včetně exekuce na dlužné výživné, z čehož je evidentní, že výživné ze strany obžalovaného nebylo hrazeno dobrovolně.
12. Je zřejmé, že obžalovaný byl schopen a měl možnosti dosahovat zhruba příjmu, ze kterého bylo vycházeno při stanovení výše výživného (ostatně obžalovaný je vyučen jako prodavač, pracoval po nějakou dobu stále u stejné společnosti a o zaměstnání přišel kvůli svému chování – absence v práci, užívání drog), obžalovaný však upřednostnil své potřeby před zájmy svých dětí, byť by tomu mělo být právě naopak, neboť zájem na výživě dítěte je zájmem přednostním, což je zdůrazněno i trestní odpovědností za jeho neplnění. Je evidentní, že byl obžalovaný schopen výživné hradit pravidelně, když mu nic nebránilo výživné hradit. Je zřejmé, že obžalovaný úmyslně neplnil svou vyživovací povinnost. S ohledem na věk, vzdělání a zdravotní stav obžalovaného se nenabízejí žádné důvody, pro které by byl obžalovaný omezen ve svém uplatnění na trhu práce, aby si nemohl obstarat potřebné prostředky jak pro svoji osobní potřebu (stravování, ošacení a bydlení), tak pro plnění zákonných vyživovacích povinností, obžalovaný se však trvalého zaměstnání svým vlastním chováním vzdal, ačkoliv věděl, že má vyživovací povinnosti.
13. Výše uvedené důkazy posoudil soud tak, že vzal za prokázané, že schopnosti a možnosti obžalovaného byly v předmětném období v takové výši, aby mohl platit stanovené výživné pravidelně a řádně.

14. Soud tyto důkazy posoudil jednotlivě i v jejich souvislostech tak, že vzal za prokázané, že v možnostech a schopnostech obžalovaného bylo v předmětném období výživné alespoň částečně pravidelně platit, neboť mohl dosahovat příjmu dostatečného pro pravidelné a řádné hrazení výživových povinností.
15. Jako předběžnou si soud vyřešil otázku, zda výše výživovací povinnosti stanovená rozsudky opatrovnického soudu odpovídá zákonným kritériím - tedy odůvodněným potřebám dítěte a možnostem a schopnostem obžalovaného jako povinného. Soud dospěl k závěru, že výše výživného stanovená rozsudky opatrovnického soudu odpovídá výše uvedeným zákonným kritériím. Nelze přehlédnout, že od doby, kdy bylo zahájeny úkony v tomto trestním řízení, se potřeby dětí logicky ještě zvýšily se vzrůstajícím věkem dětí a stejně tak se vzrůstající minimální i průměrnou mzdou se zvyšovaly i možnosti obžalovaného a matek dětí výživovací povinnost plnit.
16. Z hlediska věku obžalovaného, jeho vzdělání a jeho zdravotního stavu nejsou schopnosti a možnosti obžalovaného dle posouzení soudu žádným způsobem dotčeny, aby se nemohl přiměřeným způsobem uplatnit na pracovním trhu a získat tak potřebné finanční prostředky jak pro sebe tak pro plnění své zákonné povinnosti přispívat na výživu svých dětí.
17. Vzhledem k tomu, že odůvodněné potřeby dítěte jsou objektivně dány a jeho matka je musela zajistit ze svého příjmu a od posledního rozhodování soudu o výživném se schopnosti a možnosti obžalovaného výrazně nezměnily (obžalovaný měl zaměstnání a schopnosti a možnosti k tomu si ho udržet – byl zdravý a praceschopný), není tu žádná objektivní skutečnost, která by obžalovanému v hrazení výživného bránila.
18. Pokud by obžalovaný nemohl vykonávat nadále práci, mohl případně požádat o invalidní důchod či sociální dávky (což neučinil) a tak alespoň částečně výživné pravidelně platit. V možnostech a schopnostech obžalovaného však bylo nepochybně vzhledem k výše uvedeným skutečnostem výživné platit ve výši celkem 4.500,-Kč měsíčně, což je částka, která odpovídá jeho možnostem a schopnostem i odůvodněným potřebám dětí obžalovaného.
19. Na základě provedeného dokazování (a prohlášení viny obžalovaného, které soud přijal) dospěl soud k závěru, že se obžalovaný dopustil jednání popsáno ve výrokové části rozsudku a tím obžalovaný naplnil všechny zákonné znaky přečinu zanedbání povinné výživy podle § 196 odstavec 1 trestního zákoníku, neboť úmyslně neplnil svou zákonnou povinnost vyživovat jiného po dobu delší než 4 měsíce, ačkoliv bylo v jeho silách v uvedeném období výživné platit, neboť byl zdravý a praceschopný a měl i schopnosti a možnosti k tomu, aby si zajistil odpovídající příjem (což je zřejmé zejména z toho, že nepobíral sociální dávky, nepobíral nemocenskou ani důchod). Pokud neměl obžalovaný dostatek finančních prostředků z důvodu ztráty zaměstnání, do takové situace se dostal vlastní vinou, neboť obžalovaný ztratil zaměstnání z důvodu absencí v práci a užívání drog. Obžalovaný měl možnost být řádně zaměstnán s dostatečným příjmem - je tedy evidentní, že byl v té době schopen výživné hradit pravidelně, na výživu svých dětí tudíž zaviněně nepřispíval.
20. Zavinění obžalovaného soud shledal minimálně ve formě nepřímého úmyslu ve smyslu § 15 odstavec 1 písmeno b) trestního zákoníku, neboť obžalovaný nepochybně věděl, jaký zájem chráněný trestním zákoníkem ohrožuje (oprávněné zájmy svých dětí) a s následky svého jednání musel být srozuměn.

21. Účelem výživného je zabezpečení potřeb dětí, které nejsou v rozhodné době výdělečně činné a jsou závislé na plnění vyživovací povinnosti jiného. Jestliže obžalovaný vyživovací povinnost bezdůvodně neplnil, vyjadřoval tím nejen svůj postoj k plnění zákonných povinností, ale i skutečný vztah ke svým dětem. Dítě závislé na plnění vyživovací povinnosti jiné osoby si nemůže obstarat prostředky pro svou výživu vlastní výdělečnou činností a nemůže ani přizpůsobovat své potřeby představám obžalovaného o rozsahu vyživovací povinnosti.
22. Obžalovaný si své vyživovací povinnosti byl vědom a v situaci, kdy neměl dostatek finančních prostředků se ocitl vlastní vinou (obžalovaný nepožádal o sociální dávky, neevidoval se v předmětné době na Úřadu práce) a zmařil tak obžalovaný [REDAKCE] případný výkon rozhodnutí pro dlužné a běžné výživné na své děti.
23. Ani přechodné tíživé osobní a ekonomické poměry obžalovaného v určitém období ho nemohou zbavit odpovědnosti za výživu svých dětí. Nepříznivé okolnosti nevylučují trestní odpovědnost obžalovaného za trestný čin zanedbání povinné výživy, neboť obžalovaný byl v předmětných obdobích schopen vzhledem k jeho schopnostem a možnostem poskytovat svým dětem výživné v takové výši, která zohledňovala jeho aktuální životní situaci. I kdyby obžalovaný neměl zaměstnání a byl bez příjmů (což evidentně nebyl, neboť si zajišťoval příjem dle svého sdělení brigádami), stále měl zákonnou vyživovací povinnost k nezletilým dětem a byl povinen vyvinout veškeré úsilí k tomu, aby jejich výživu zajistil.
24. Zplozením dítěte rodič na sebe bere povinnosti a odpovědnost, která jej provází po celý další život. Proto je nezbytné, aby se obžalovaný choval tak, aby svým závazkům a povinnostem dokázal vždy a za všech okolností dostát (srovnej rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky číslo jednací 4 Tdo 250/2012-24).
25. Obžalovaný tak naplnil všechny znaky skutkové podstaty přečinu zanedbání povinné výživy podle § 196 odstavec 1 trestního zákoníku a byl proto tímto přečinem uznán vinným.
26. Povaha a závažnost činu obžalovaného (tedy stupeň škodlivosti činu obžalovaného [REDAKCE] pro společnost) je dána významem chráněného zájmu, který byl trestným činem dotčen a kterým je především zájem na plnění vyživovací povinnosti, kdy v tomto případě je zvyšována tím, že čin obžalovaný spáchal úmyslně, obžalovaný byl již v minulosti soudně trestán, obžalovaný se v minulosti dopustil i přestupků proti majetku, na druhou stranu je snižována tím, že jeho čin neměl žádné závažné následky.
27. Při úvaze o druhu a výměře trestu vycházel soud k výše uvedené povaze a závažnosti činu obžalovaného, který je střední škodlivosti pro společnost, dále k dosavadnímu způsobu života a možnostem nápravy obžalovaného, které soud považuje za značně ztížené vzhledem k tomu, že obžalovaný [REDAKCE] skutek spáchal i v době, kdy mu již byl pravomocně uložen trest odnětí svobody se zařazením do věznice s ostrahou, spáchal ho ve zkušební době podmíněně odloženého výkonu trestu odnětí svobody a v době, kdy měl vykonávat trest obecně prospěšných prací, který obžalovaný řádně nevykonává – respektive pro nespolupráci ze strany obžalovaného mu nebyly ani ještě nařízeny a dále soud přihlédl k poměrům obžalovaného, kdy bylo zjištěno, že obžalovaný je rozvedený, v současné době od 16.7.2025 je ve výkonu trestu odnětí svobody s předpokládaným výstupem z výkonu trestu odnětí svobody dne 16.12.2025 na základě rozsudku Okresního soudu Praha – západ ze dne 12.února 2025 číslo jednací 14 T 100/2024 – 202 (v tomto řízení bylo mimo jiné zjištěno, že v říjnu 2024 byly v těle obžalovaného detekovány testem látky amfetamin a metamfetamin), obžalovaný má 2 děti, je nemajetný a jsou na něj vedeny exekuce.

28. Jako k polehčující okolnosti přihlédl soud k prohlášení viny obžalovaného, k jeho plnému doznání obžalovaného vyjádřeného prohlášením viny a ve své podstatě i jeho výpovědi.
29. Ze zprávy Probační a mediační služby České republiky soud zjistil, že probační úřednice nedoporučuje uložit obžalovanému trest obecně prospěšných prací, neboť má již jeden takový trest uložen a v této věci obžalovaný s probační úřednicí nespolečně pracuje a nedošlo ke stanovení podmínek výkonu trestu a byla již navržena přeměna tohoto trestu na trest odnětí svobody, v minulosti mu byl opakovaně přeměněn uložený trest obecně prospěšných prací na trest odnětí svobody – motivace k výkonu trestu je u něj naprosto minimální, obžalovaný [REDACTED] je již delší dobu pro probační úřednici nekontaktní, obžalovaný je pravidelným uživatelem návykových látek a nemá stabilní zaměstnání, proto se probační úřednice přiklání k uložení trestu odnětí svobody obžalovanému.
30. Soud vycházel při úvaze o druhu trestu zejména z ustanovení § 55 odstavec 2 věta druhá trestního zákoníku, které stanoví, že za trestný čin zanedbání povinné výživy podle § 196 odstavec 1 nebo 2 lze uložit nepodmíněný trest odnětí svobody jen za podmínky, že uložení takového trestu vyžaduje účinná ochrana společnosti nebo není naděje, že by pachatele bylo možné napravit jiným trestem, kde v tomto případě dle názoru soudu naděje k nápravě obžalovaného již není vzhledem k tomu, že byl již opakovaně soudně trestán, přičemž v evidenci Rejstříku trestů má obžalovaný celkem 15 záznamů, z nichž jen k 7 z těchto odsouzení již nelze přihlížet, obžalovaný evidentně není ochoten spolupracovat v rámci alternativních trestů s Probační a mediační službou České republiky (nebylo možné s ním do současné doby projednat podmínky výkonu posledního uloženého trestu obecně prospěšných prací a tudíž k dnešnímu dni z uloženého trestu neodpracoval ani jednu hodinu), obžalovaný neuhradil ani část dlužného výživného, přestože ho neplatí již od roku 2021 a ve své výpovědi uvedl, že má brigádní výdělek s čistým měsíčním příjmem ve výši až 15.000,-Kč, je zřejmé, že obžalovaný je uživatelem pervitinu, jak vyplývá z okolností trestného činu, za který v současné době vykonává trest odnětí svobody - zejména z těchto důvodů soud již nepokládá nápravu obžalovaného [REDACTED] za možnou.
31. Po zhodnocení výše uvedených skutečností soud uložil obžalovanému [REDACTED] trest odnětí svobody při spodní hranici zákonné trestní sazby, neboť vzhledem k povaze a závažnosti spáchaného přečinu (jedná se o přečin méně závažný, jehož hlavním cílem je zajistit výživu dětí, který v daném případě výkon trestu odnětí svobody spíše zajistí, než ponechání obžalovaného [REDACTED] na svobodě, když v době výkonu trestu odnětí svobody obžalovaný může být pracovně zařazen a může mu být strháváno výživné, bude mu zamezeno užívat návykové látky) a osobě (jedná se o významného recidivistu, na něhož nepůsobí dostatečně výchovně předchozí odsouzení) a poměrům obžalovaného (vzhledem k tomu, že obžalovaný se nesnaží si stále zaměstnání zajistit – obžalovaný není evidován na Úřadu práce a v současné době je ve výkonu trestu odnětí svobody) uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody k dosažení účelu trestu podle názoru soudu je třeba a soud mu jej tedy uložil konkrétně v trvání 4 měsíců (soud si je vědom toho, že při stávající právní úpravě, kdy od 1.1.2026 nebude již skutek obžalovaného [REDACTED] trestným činem, se fakticky jedná o trest odnětí svobody v trvání 15-ti dnů), přičemž v souladu s § 56 odstavec 2 písmeno a.) trestního zákoníku byl obžalovaný pro výkon trestu zařazen do věznice s ostrahou, neboť zde nejsou splněny zákonné podmínky pro zařazení obžalovaného do věznice se zvýšenou ostrahou.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání prostřednictvím Okresního soudu v Příbrami ke Krajskému soudu v Praze a to do 8 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení rozsudku.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, avšak **vzhledem k prohlášení viny, nemůže podat odvolání proti výroku o vině, pokud je v souladu s prohlášením viny obžalovaného, které soud přijal.**

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku, jej může napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Lhůta k podání odvolání u rozsudku, který se doručuje jak obžalovanému, tak jeho obhájci, běží od doručení, které bylo provedeno nejpozději. Osobám, které mohou podat odvolání ve prospěch obžalovaného s výjimkou státního zástupce, končí lhůta tímž dnem, jako obžalovanému.

Odvolání musí být ve lhůtě k podání odvolání nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu I. stupně odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Odvolání musí splňovat rovněž obecné náležitosti podání podle § 59 odstavec 3 trestního řádu.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Odvolání si nemůže účinně podat ten, kdo se tohoto práva svým výslovným prohlášením před soudem vzdá.

Příbram 28. srpna 2025

JUDr. Soňa Protivová
samosoudkyně